

Honderden moslims bidden in het HIVSET bij het einde van de Ramadan

We kregen de vraag via de stadsdiensten: of wij in het Hivset de gelovigen van de Moskee Arrahmaan wilden ontvangen voor het gebed bij het einde van de Ramadan, de vastenmaand? De nieuwe moskee in de Otterstraat is immers nog niet klaar, en de moskee in de Bentelstraat is veel te klein. Er werden een 200 mannen en 50 vrouwen verwacht, zei men. Het Hivset is een school met openheid en aandacht voor alle godsdiensten, natuurlijk wilden we dat doen. En voor mij leek het een ideale gelegenheid om vanuit onze Pastorale Eenheid ook met deze geloofsgemeenschap contacten op te bouwen.

Ik heb in mijn lange loopbaan in het Hivset al veel meegemaakt, maar deze ervaring was wel uniek. Als ik op zondagmorgen naar de school rijd, zie ik overal mooi geklede mensen op weg, en als ik om half acht toekom, zit onze sporthal al bijna vol met biddende mensen. Mannen van alle leeftijden, van kinderen tot bejaarden en heel wat jonge mannen, en netjes achter een van de tussenschermen van onze sportvelden hoor ik de stemmen van de vrouwen. Hier bidden vele honderden mensen, ik schat zeker meer dan 500, heel wat meer dan de 200 waar de stadsdiensten over spraken. **Er heerst een zeer broederlijke sfeer en ook ik wordt door iedereen zeer hartelijk begroet, ook door de mensen van het moskeebestuur waarmee ik op voorhand contact genomen had.**

Warme broederlijkheid

Ik kies een plaatsje achteraan, tegen de muur van de sporthal, tussen mensen die mij allemaal hartelijk verwelkomen en in stilte wat uitleg geven. Voortdurend stromen er mensen binnen, en de diversiteit is opvallend. Sommigen in lange witte gewaden, anderen in westerse kledij, maar allemaal zeer netjes gekleed. Mensen van verschillende nationaliteiten ook. Moskee Arrahmaan is begin jaren tachtig opgericht door moslims van de eerste generatie. Toen bestond de gemeenschap bijna uitsluitend uit Marokkaanse moslims. Ondertussen telt deze grootste moslimgemeenschap van Turnhout talloze nationaliteiten. **Een veelkleurig gezelschap, verbonden door een diep geloof en warme broederlijkheid.**

De dienst bestaat uit twee delen: het gezamenlijk gebed, met het gekende *Allahu akbar*, en een vrij lange preek door de imam. **Het gebed is echt indrukwekkend.** Het is muisstil als die vele honderden mensen ingetogen bidden. Ook de vroomheid van de jonge mannen valt mij op. Het is lang geleden dat ik zoveel stoere jonge mannen ingetogen heb zien bidden, denk ik bij mezelf. Spontaan bid ik mee. „**God is groot**”, **dat bidden wij christenen in de psalmen toch ook voortdurend?** Het uitsluitend mannelijk gezelschap is wel wat bevreemdend. De vrouwen bidden dezelfde gebeden en horen via geluidsboxen dezelfde boodschap achter hun scherm, wordt mij verzekerd. Mannen en vrouwen zitten gescheiden voor een beter geestelijk klimaat, net zoals dit nog niet zo heel lang geleden het geval was in onze kerken.

De Meest Barmhartige

De imam preekt in het Arabisch. Ik begreep er niets van en met mij wellicht de niet Arabisch sprekende moslims ook niet. Maar ook al begrijpen ze de preek niet helemaal, ze weten waarom ze hier zijn, zegt iemand van het moskeebestuur mij achteraf. Daar heeft hij gelijk in, dat was echt wel merkbaar. **Na het eerst gedeelte van de preek stond er iemand op die de lange preek in grote lijnen samenvat in het Nederlands.** Het gaat vooral over algemeen menselijke thema's, met een sterke nadruk op beheersing van het kwade in ons en **op het doortrekken naar het hele jaar van de beleving van goedheid en vroomheid in de heilige maand Ramadan. Allah of God bestaat immers niet enkel tijdens de Ramadan maar moet op elk moment van je leven aanwezig zijn.**

Ik heb niets gehoord waar ik het als christen moeilijk mee had, integendeel. Ook na afloop groet iedereen elkaar en ook mij met veel warmte. Het gesprek met de mensen van het moskeebestuur is hartelijk en verhelderend. Ik zeg hen dat ze voor hun grote gebedsdiensten altijd welkom zijn op het Hivset en druk de hoop uit op een goede

verstandhouding en samenwerking met onze pastorale eenheid en de christelijke geloofsgemeenschap.

Arrahmaan, de naam die de moskee draagt, is de tweede naam in rij van de “99 schone namen van Allah”. Ze betekent **De Meest Barmhartige**. Een verwijzing ook naar de openingszin van de Koran: „In de naam van Allah, de Meest Barmhartige, de Meest Genadevolle”. Ik hoop en bid dat dit ook de wijze mag zijn waarop mensen van alle geloofsgemeenschappen de ene God zien waar wij allen in geloven: als de Barmhartige, de Genadevolle. **De mooie ervaring die ik met deze moslimgemeenschap mocht meemaken, zal ik alvast nog lang meedragen.**

God is groot

Het is iets na 10 uur als ik afscheid genomen heb, om 11 uur wil ik in de Sint-Pieterskerk zijn voor de dankviering bij het gouden priesterjubileum van Guido Van Dyck. Nog wat tijd dus. Ik passeer op de Graatakker de poort van een Evangelische Gemeente en besluit even de lieve mensen te gaan groeten van de Nieuwe Creatie Gemeente, die in het auditorium van het Hivset vol enthousiasme de lof van Jezus zingen. Dan wandel ik verder naar de markt en ga even een Weesgegroet bidden in de devotiekapel van de Herentalsstraat, waar je zelden alleen zit. Ik ben mooi op tijd in een goed gevulde Sint-Pieterskerk voor de mooie en warme jubileumviering.

Dan terug naar het Hivset, want na de viering in de Pinksterkerk komt mijn vrouw mij ophalen voor de Torenfeesten van die parochie, waar wij al jaren thuis zijn.

Religie op de terugweg, zegt u? Dan woont u wellicht niet in deze stad. **Ik heb hier in Turnhout op één zondag God ontmoet in een sporthal, een auditorium, een devotiekapel, een monumentale kerk en een feesttent.** Telkens midden gelovige mensen, in gebed en in verbondenheid. **“God is groot”, denk ik bij mezelf, de Barmhartige, de Genadevolle. Hij verdwijnt echt niet uit ons leven of uit onze stad.**

Dirk Godecharle